

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski (spr.)

SSO Dariusz Śliwiński

SSO Aleksander Brzozowski

Protokolant st. prot. sąd Barbara Janiszewska-Górka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 roku

sprawy skazanego D. P. o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 04.09.17 r., sygn. akt II K 284/17

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zwalnia skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Aleksander Brzozowski SSO Leszek Matuszewski SSO Dariusz Śliwiński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Wrześni wyrokiem łącznym z dnia 4 września 2017 roku, sygn. akt IIK 284/17 wydanym wobec **D. P.** skazanego prawomocnymi wyrokami:

A. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 28.08.2015 w sprawie II K 501/15 za przestępstwo z art. 180 a k.k. popełnione w dniu 01.06. 2015 na karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat , który rozpoczął swój bieg w dniu 24.09.2015

B. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 22.01.2016 roku wydanym w sprawie II K 751/15 za ciąg dwóch przestępstw z art.180 a k.k. i art. 244 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. popełnionych w dniach: 21.10.2015 roku i 26.10.2015 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i na karę grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności zostało zarządzane postanowieniem Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 26.04.2017 wydanym w sprawie II Ko 206/17 i karę tę skazany rozpoczął wykonywać w dniu 20.07.2017 roku

C. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 24.08.2016 roku wydanym w sprawie II K 258/16 za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 25.03.2016 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności przy czym karę tę skazany wykonał w części w okresie od 24.06.2017 roku do 20.07.2017 roku.

I. na podstawie art. 91 § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: II K 751/15 opisanej w punkcie B i II K 258/16 opisanej w punkcie C i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawił do odrębnego wykonania,

III. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w części dotyczącej wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni ze sprawy II K 501/15 opisanego w punkcie A.,

IV. na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres wykonanej w części od 24.06.2017 roku do dnia 20.07.2017 kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 258/16 opisanej w punkcie C oraz okres wykonanej w części od dnia 20.07.2017 roku i nadal kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K K 751/15 opisanej w punkcie B,

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca skazanego D. P.**, składając apelację. Skarżący zarzucił orzeczeniu między innymi obrazę prawa materialnego tj. art. 85 a i art. 86 § 1 k.k. poprzez ich błędne zastosowanie, Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie podsądnemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności. Apelujący wniósł również o przeprowadzenie dowodu z dołączonych do apelacji dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego D. P. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie, rozważył okoliczności mające znaczenie przy wydaniu wyroku łącznego i wydał na tej podstawie słuszne rozstrzygnięcie, uwzględniające wszystkie ustawowe dyrektywy wymiaru kary łącznej. Także uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymagania określone w art. 424 k.p.k., co umożliwia jego instancyjną kontrolę. Wbrew temu, co wywodzi obrońca Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do opinii o skazanym i wywiódł z niej prawidłowe wnioski (k. 3 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego).

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany kary łącznej wymierzonej skazanemu z uwagi na jej rażącą surowość. Z karą niewspółmiernie surową mamy do czynienia wówczas, gdy sąd wymierzając ją nie uwzględnił okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego zostały przekroczone (zob. wyrok SA w Poznaniu z 22 VI 1995 r. II Akc 178/95 Prok. I Pr. 1996/2-3/25). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Kara łączna 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona przez Sąd I instancji jest karą sprawiedliwą. Sąd Rejonowy kształtując jej wysokość słusznie zastosował zasadę asperacji (łączącej w sobie elementy absorpcji oraz kumulacji). Dyrektywa ta z jednej strony pozwala uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, z drugiej strony pozwala zaś uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.

Podsądny został skazany prawomocnie za popełnienie aż trzech przestępstw. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy pełnej absorpcji (wyrok S.A. w Łodzi z dnia 20.09.2001r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26).

Również zbieżność podmiotowa - przedmiotowa pomiędzy przestępstwami osądzonymi w postępowaniach II K 751/15 oraz II K 258/16 nie uzasadnia wymierzenia sankcji łącznej w oparciu o system absorpcji. Przestępstwa osądzone w rzeczonych postępowaniach zostały popełnione w dniach: 21 października 2015 roku oraz 26 października 2015 roku oraz 25 marca 2016 roku. Rozbieżność między wskazanymi datami jest kilkumiesięczna, a zatem dość znaczna. Godzą one również w różne dobra prawne, jak: bezpieczeństwo w komunikacji oraz prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości.

Istotna część apelacji poświęcona jest postawie podsądnego przed rozpoczęciem i w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. W ocenie autora apelacji ma ona przemawiać za wymierzeniem skazanemu kary w najniższym wymiarze. Sąd odwoławczy nie podziela tego stanowiska. Od uprawomocnienia się ostatniego wyroku skazującego, do chwili wyrokowania przez Sąd I instancji minęło zaledwie 9 miesięcy. Kilkumiesięczny okres w jakim skazany przebywa w zakładzie karnym nie jest miarodajny do ustalania, że proces resocjalizacyjny wdrożony wobec niego spełnił już swoją rolę. Należy też pamiętać, że prawidłowe poddanie się przez skazanego wykonaniu orzeczonej mu kary jest tylko jednym z czynników wpływających na sprawiedliwy wymiar kary łącznej. Dotychczasowe pozytywne opinie o skazanym z jego miejsca zamieszkania i z zakładu karnego, nawet przy uwzględnieniu dalszej poprawy jego zachowania, same w sobie nie mogą zaważyć na zastosowaniu wobec niego przy wymiarze kary łącznej pełnej zasady absorpcji. Oczywiście mają one pewien wpływ na złagodzenie kary i wpływ ten został w wystarczającym stopniu uwzględniony przez Sąd I instancji.

Sąd odwoławczy zdaje sobie sprawę, że kara łączna wymierzona podsądnemu w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności uniemożliwi mu ubieganie się o odbycie jej w ramach dozoru elektronicznego. Okoliczność ta nie może mieć jednak wpływu na kształtowanie wysokości kary łącznej.

Dla wymiaru tej kary zasadnicze znaczenie, jak to już wskazano powyżej, mają zbieżność podmiotowa i przedmiotowa osądzonych przestępstw, odstęp czasowy pomiędzy przestępstwami, zachowanie skazanego po ich popełnieniu i jego uprzednia karalność.

Obrońca zupełnie bezzasadnie powołuje się na okoliczności spraw prawomocnie osądzonych (k.52). Dotyczą one postępowań, które zostały prawomocnie zakończone i nie mają znaczenia w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego.

Z uwagi na złą sytuację majątkową skazanego pozbawionego obecnie wolności Sąd Okręgowy na podstawie art. 626 k.p.k., art. 636 k.p.k. zwolnił skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.
2. zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Aleksander Brzozowski SSO Leszek Matuszewski SSO Dariusz Śliwiński